

Arrest

nr. 143 061 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 juni 2013 het Rijk binnen en diende op 27 juni 2013 een asielaanvraag in. Op 8 september 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald uit het district Maldrogongkar. Als kind ging u gedurende een jaar naar de

dorpsschool. Twee van uw broers waren monnik in het Gaden kloosters. De Chinezen kwamen naar het klooster voor patriottische heropvoeding. De monniken werden gedwongen tegen de dalai lama te zijn. Ze hadden geen religieuze vrijheid. Eén van uw broers vocht met de politie en ontsnapte. Hij verbleef op verschillende plaatsen ondergedoken. Omdat uw broer vermist was zetten de Chinese autoriteiten uw familie onder druk. Na meer dan een jaar kwam uw broer weer boven water. Uw twee broers die monnik waren spraken met elkaar over u. Aangezien u een afwijking hebt in uw gezicht vonden ze dat u niet naar school kon gaan en ook niet kon werken. Ze wilden u voor een opleiding naar India sturen. Eind 2002 reisde u met uw moeder, uw oudste broer en een andere vrouw van uw dorp naar Lhasa. Daar verbleef u een kleine week. Vervolgens reisde u met een smokkelaar illegaal naar Nepal. U registreerde zich in het reception centre in Nepal en reisde vervolgens verder naar het reception centre in Dharamsala. Daar verbleef u enkele weken. Daarna werd u naar de Suja school gestuurd. U studeerde er twee jaar en diende te stoppen omwille van gezondheidsproblemen. Daarna volgde u nog gedurende drie jaar een opleiding tot naaister in de Suja school. Op 20 december 2007 stopte u met de school en verhuisde naar Dharamsala. U verbleef er bij een vrouw die u kende in het Norbulinka instituut. U solliciteerde voor een job als naaister in het Norbulinka instituut en kreeg de job. Op 17 maart 2008 begon u er te werken. U deed dit tot u naar het buitenland vertrok. Uw echtgenoot was niet in het bezit van een RC en kon daardoor niet gaan werken. Bijgevolg kwamen alle financiële lasten op uw schouders terecht. Daarnaast had u gezondheidsproblemen en hoopte u in het buitenland een betere behandeling te kunnen krijgen. U besloot India te verlaten. Op 30 april 2013 reisde u van Delhi naar Bangkok. U maakte daarbij gebruik van uw eigen IC. In Bangkok werd uw IC afgenomen door de smokkelaar. U diende bijna twee maanden in Bangkok te verblijven. Op 26 juni 2013 reisde u van Bangkok naar een onbekend land. U maakte daarbij gebruik van een vals paspoort. Vervolgens reisde u verder naar België. Op 27 juni 2013 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een attest van welfare society, een attest van Norbulinka instituut, een fotokopie van een attest van het reception centre van Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, een attest van de school en uw green book.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (attest reception centre Nepal, green book, vertaling zie dossier) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Pasang Dolkar, geboren op 07/01/1987 en geboren te Maldrogongkar. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS pp. 2, 3, 4) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2002 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 2002 heeft u van 5 januari 2003 tot 30 april 2013 in India verbleven. Van 31 januari 2003 tot december 2007 ging u naar de Suja school waar u eerst twee jaar studeerde en daarna drie jaar een opleiding volgde tot naaister. U verbleef toen in deze school. Nadat u de school had verlaten verbleef u in het Norbulinka instituut in Dharamsala. Sinds maart 2008 was u daar werkzaam tot uw vertrek uit India in 2013.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. Ten eerste werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat uw echtgenoot geen RC had waardoor hij niet kon gaan werken en alle financiële lasten op uw schouders terecht kwamen (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Nochtans hebt u dit gedurende meer dan vijf jaar volgehouden zonder noemenswaardige problemen. Daarnaast verklaarde u dat u omwille van gezondheidsproblemen India hebt verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Echter blijkt vooreerst uit informatie van het CGVS dat Tibetanen in India in principe toegang hebben tot instellingen van volksgezondheid en dat ook de CTA (Tibetaanse overheid in ballingschap) zorgt voor opvang. Verder is dit hoe dan ook geen reden van vertrek die is gelinkt aan de Vluchtelingenconventie. U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten tweede werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. U verklaarde dat u geen RC of andere documenten meer hebt (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Tibetanen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen. Daarnaast verklaarde u dat u in India geen hulp zal krijgen bij een medische behandeling (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dit ressorteert niet onder de Vluchtelingenconventie en evenmin onder de subsidiaire bescherming. Ten slotte verklaarde u dat het moeilijk is om werk te vinden in India en dat je niet kan leven als je niet werkt (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Na uw opleiding tot naaister had u reeds drie maanden later werk in het Norbulinka instituut en dat u er jarenlang hebt kunnen werken. U ondervond dus weinig problemen bij het vinden van werk en bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat Tibetanen in India tewerk gesteld zijn in verschillende economische sectoren.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U verklaart die IC niet meer te hebben, hetgeen om onderstaande reden niet echt geloofwaardig is.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. Behalve de naam was u immers onwetend over de gegevens in dit paspoort (zie gehoorverslag CGVS p. 9), alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld (zie gehoorverslag CGVS p. 10), wat niet geloofwaardig is. U had evenmin enige kennis

van het visum in het paspoort (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis.

Daarnaast legde u in elk geval geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Verder verklaarde u dat u van Delhi naar Bangkok met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Bangkok moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een attest van welfare society, een attest van Norbulinka instituut, een fotokopie van een attest van het reception centre van Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, een attest van de school en uw green book, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door

de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending van het artikel 48/5 van de vreemdelingenwet aan.

Nopens het land van herkomst

2.3. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekster verklaart geboren te zijn op 7 januari 1987 in Tashi gang, Medrogonga, Lhasa, China (VRC). Verzoekster legt geloofwaardige verklaringen af over Tibet (gehoor 2-4). Verzoekster verklaart *“ik heb onlangs proberen bellen om te vragen of ze mij documenten konden sturen maar ze hebben direct afgelegd want ze waren bang dat de Chinezen de conversatie opnamen”* (gehoor p. 4). Aldus kan aan verzoekster het voordeel van de twijfel worden verleend en worden aangenomen dat verzoekster over de Chinese nationaliteit beschikt.

2.5. Verzoekster legt een origineel Green Book, een origineel attest van het Office of the Reception Center Dharamsala met foto en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu met foto voor. Aldus kan tevens blijken dat verzoekster door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse wordt beschouwd.

2.6. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien uit de toegevoegde informatie kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen monniken en politieke activisten, en dat de algehele situatie soms beklemmend is, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd wordt door de Chinese autoriteiten.

Verzoekster verklaart dat ze door haar broers naar India werd gestuurd voor een opleiding. Indien hieruit geen concrete persoonlijke vluchtelingenrechtelijke vervolging ten opzichte van China kan blijken, dan kan wel uit verzoeksters verklaringen blijken dat haar broer ondergedoken was wegens schermutselingen met de politie naar aanleiding van de patriottistische heropvoedingscampagnes en dat haar familie hierdoor gevisieerd werd. Aldus is niet uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten zal komen te staan, temeer gezien haar illegale uitreis uit China en haar jarenlange verblijf in India.

2.7. Verzoekster betwist niet dat zij haar gewoonlijk verblijf heeft in India waar zij volgens haar verklaringen sedert 2003 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster verklaart in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.8. Artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”*

2.9. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de

vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.10. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn en de bescherming moet doeltreffend zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster het eens is over deze cumulatieve vereisten.

2.11. Artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *"de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten"*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Dit is *in casu* wel degelijk het geval. Immers verzoekster had bescherming in India waar zij van 2003 ongemoeid en veilig kon verblijven, studeren en werken. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster had een eigen RC. Verzoekster verklaart tevens een eigen IC te hebben verkregen, waarmee ze van India naar Bangkok is gereisd, waar ze haar IC heeft afgegeven aan de smokkelaar en verder gereisd heeft met een (vals) paspoort. Dit is in lijn met de *"COI Focus"* *"CHINA INDIA"* *"De Tibetaanse gemeenschap in India"* toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treffen. Zo blijkt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen.

2.13. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Verzoekster had een RC, kon deze laten verlengen en heeft tevens op basis van deze RC een IC kunnen verkrijgen, die 10 jaar geldig is. Uit de vaststelling dat RC's wel een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de *"long term staying Tibetans"* in de praktijk *"gemakkelijk"* verloopt. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*). De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbijgaande realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekster toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld

worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.14. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Verder kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was of specifieke problemen veroorzaakte, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoekster toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement. Bovendien heeft zij zelf nooit gesteld dat zij deportatie vreesde naar China.

2.15. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.15.1. Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoekster haalt op het CGVS enkel financiële en gezondheidsproblemen aan, doch deze redenen vallen niet onder de Vluchtelingencriteria. Verzoekster beperkt zich verder tot theoretische beweringen waaruit geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees kan worden afgeleid. Er kan dan ook niet blijken dat verzoekster in India ernstige problemen ondervindt, laat staan een aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster maakt manifest geen aanspraak op asielrechtelijke bescherming.

2.16. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.17. Waar verzoekster nog beweert dat zij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoekster verboden zou worden terug te keren naar India, te meer verzoekster legaal met haar eigen IC vertrok vanuit India naar Bangkok. Verzoekster adstrueert voorts op geen enkele wijze haar voorgehouden gedeeltelijk illegale reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Verzoekster zou immers van Bangkok naar Europa met een vals "*donkergroen boekje met mijn eigen foto maar op naam van D.*" (verklaring 35) gereisd hebben doch laat na dit ook maar enigszins te adstrueren, noch kan zij details over het visum geven (gehoor p. 9). Verzoekster zou haar IC aan de smokkelaar hebben moeten afgeven, wat niet geloofwaardig is gezien dit verzoeksters eigen identiteitsdocument is en de Raad verder evenmin inziet waarom verzoekster 1.050.000 IR zou betalen aan een smokkelaar indien zij met haar IC legaal, veel goedkoper en minder omslachtig kon reizen en minstens vanuit India naar Bangkok ook legaal gereisd is. Ook thans blijft verzoekster op dit punt bij loutere beweringen die niet kunnen overtuigen. Waar verzoekster verder aanvoert dat "*Zij werd immers niet tegengehouden bij aankomst op de luchthaven*", kan hieruit geenszins worden afgeleid "*zodat het niet anders kan dan dat zij met valse identiteitsdocumenten België is ingereisd*". Integendeel de kans op een aanhouding of teruggrijping is door binnenkomst met valse papieren net merklijk hoger en verzoeksters verklaringen veronderstellen eerder een legale binnenkomst. Evenmin voert verzoekster enige informatie aan waaruit zou kunnen

blijken dat zij geen Schengenvisum heeft aangevraagd. Waar verzoekster nog stelt dat *“Verzoekster had echter juist het omgekeerde doel, m.n. India verlaten en bovendien vermijden dat zij nog zou kunnen worden teruggestuurd naar India. In die optiek is het aannemelijk dat verzoekster er allerminst afkerig tegenover stond om haar IC, nog [bedoeld wordt: noch] kopies ervan, mee te nemen op haar vlucht naar België.”* kan aldus enkel blijken dat verzoekster erkent dat ze bedrieglijk handelde, ernstig tekort schiet in haar medewerkingsplicht en probeert om aldus haar eigen eventuele terugkeer te verhinderen.

2.18. Verder blijkt uit de *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Verder blijkt dat *“Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI stempel vraagt in zijn IC”* en dat *“Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of exit permit te krijgen”*. Bovendien kan niet worden ingezien hoe een ambassade bereid zou zijn een exit permit en een visum in verzoeksters IC uit te reiken (gehoor p. 5, p. 10) indien bij voorbaat een terugkeer naar India zou uitgesloten zijn. Dit zou immers betekenen dat verzoekster als immigrant wordt toegelaten tot een onbeperkt verblijf. Verzoekster toont dit niet aan.

Tevens blijkt dat *“Niemand van de Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft noemde problemen bij het aanvragen van terugkeervisa voor de IC's bij de Indiase ambassades. In een e-mail aan Cedoca van februari 2014 verklaarde de Indiase ambassade in Brussel hierover dat alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel inderdaad gerechtigd zijn om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing. Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van het IC-boekje. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC-boekjes ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaten”*. De CTA heeft op 30 september 2009 een onderhoud gehad met het hoofd van de Indiase paspoortdienst over de mogelijkheden om ook in het buitenland een nieuw IC-boekje te bekomen. Op 3 oktober 2009 heeft de CTA hierover een circulaire verspreid ter attentie van aan “alle IC-houders”. Volgens deze circulaire zouden de Indiase missies in het buitenland voortaan nieuwe IC-boekjes kunnen uitreiken voor IC-houders van wie de IC-pagina's volgestempeld waren of voor IC-houders die hun IC verloren hadden. Wel is het, volgens de circulaire, zo dat enkel IC's die geldig zijn vervangen zouden kunnen worden. Vernieuwing van de IC in het buitenland zou dan weer onmogelijk zijn. Wie zijn IC wilde verlengen diende dus, nog steeds volgens de circulaire, hiervoor tijdig terug te keren naar New Delhi. De Indiase ambassade in Brussel heeft in een e-mail van februari 2014 aan Cedoca verklaard dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich inderdaad tot de ambassade kunnen wenden voor een her-uitreiking (duplicaat) van hun IC-boekje. Alvorens ze een nieuwe IC uitreiken zou de ambassade de Tibetanen wel eerst onderwerpen aan de *“normale procedures waaronder een identiteitscontrole”*. Een her-uitreiking zou, volgens de e-mail, ook enkel mogelijk zijn *“in zoverre de aanvrager niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen”*. Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek, en dit ook door de Indiase ambassade in Brussel.

2.19. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing gezien niet geloofwaardig is dat verzoekster haar IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Evenmin kan blijken dat verzoekster geen duplicaat van haar IC zou kunnen verkrijgen, of desgevallend een nieuwe IC kan aanvragen desnoods met de hulp van de CTA te Delhi. Verzoekster beperkt zich in deze tot het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeksters IC niet geldig was, temeer verzoekster dit nooit beweerd heeft, noch om te stellen dat de IC reeds vervallen was nu deze

aangemaakt werd vooraleer de reis aan te vatten en (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat deze 10 jaar geldig zijn, noch om te stellen dat ze geen duplicaat zou kunnen krijgen nu ze minstens een originele IC gehad heeft en dit dus kan geattesteerd worden.

2.20. Voor zover verzoekster aanvoert dat haar RC bij een terugkeer niet langer zal geldig zijn, ziet de Raad evenmin in hoe verzoekster illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar zij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw haar verlenging van haar RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekster kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoekster niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.21. Waar verzoekster nog stelt vervolging te vrezen omdat zij beweerdelijk met een vals paspoort gereisd heeft, is dit vooreerst een loutere, niet-geadstrueerde bewering, die zelfs ondermijnd wordt door de vaststelling in de objectieve informatie dat *"Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing"* en die daarenboven, zoals *supra* beoordeeld, niet geloofwaardig is. Bovendien heeft verzoekster India legaal verlaten en minstens tot Bangkok met haar eigen IC gereisd zodat van een illegale uitreis geen sprake kan zijn.

2.22. Verzoekster brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.23. Aldus kan in hoofdte van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. In het verzoekschrift vraagt verzoekster geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van haar asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekster in geval van terugkeer naar India een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.24. Verzoekster vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.25. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.26. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK